

MORGENROOD.

(P) wonder morgenrood, wat zijt gij schoon!

Ja, de dag is ook schoon, als de zon aan den trans met haar licht en haar gloed heel de schepping bestraalt, en het leven doet tintlen in spruit en in blad, en de sappen doet stroomen door bast en door stam; als de vogel zich rept om voor 't kroost in het nestje het voedsel te garen in pijlsnelle vlucht; als de bloeme haar nectar aan 't gonzend insect in overvloed aanbiedt tot loon voor zijn dienst; als de mensch tot zijn werk met een vroolijk gemoed al zijn krachten gebruikt, en de vreugde van 't voortbrengen smaakt.

Schoon is ook d'avond; 't zonlicht in 't Westen neigt naar de kimme, flauwt en gaat kwijnen. Lieflijk in 't lommer kweelt nog de vogel rustige tonen, ruischend door d' omtrek, die zwijgend luistert. 't Bloempje in de gaarde sluit dan zijn kelkjes, zachtken bewogen. 't Kevertje zoekt zich zwijgend een schuilplaats, veilig verscholen. Moede van d' arbeid nadert de landman 't vriendelijk huisje, waar hem de ruste welkom zal heeten. Ruischende winden, suizende bladeren, murmelend beekje, — alles verkondigt 't rustuur der schepping.

En schoon is ook de nacht, als 't tintlend starrenheir met duizendvoudig oog het aardrijk overschouwt, de blikken opwaarts trekt; als in den zoeten slaap de werker nieuwe kracht voor nieuwen arbeid vindt; als 't donker is in 't bosch, waar ongezien en stil het nachtgedierte zoekt naar 't levensonderhoud; als 't woelig menschenhart zijn kwelling nederlegt en bij de scheppingsrust ook kalmt en vrede vindt.

Maar schooner is de morgen, ja lieflijk bovenal.

Want de dag heeft zijn druk en zijn hitte en zijn zweet, en d' avond zijn moeheid, zijn klacht over d' arbeid, die loog en niet bracht, wat in d' ochtend hij vriendelijk beloofde. En de nacht heeft zijn schrik en zijn angst en zijn duister, dat vragen en wenschen doet: Kwam toch de morgen!

Want niet natuurlijk is de nacht; hij is een wanklank in het koor; hij spreekt van dood, van droeven dood te midden van het leven. Tot leven is de mensch gevormd, tot slapen niet, tot sterven niet; naar leven jaagt geheel zijn ziel; niets ducht hij meer dan sterven. Naar leven in het licht des daags, in vollen, rijken zonneglans, met kracht en gloed en klank en kleur, naar arbeid, die niet afmat. Naar denken, streven, onverpoosd, naar willen, werken, ongestoord, strekt zich met sterk verlangen uit de gansche ziel des menschen. Ach, 't lichaam raakt zoo uitgeput, het werk vermoeit zoo zeer de ziel, dat 't uur der rust met blijdschap wordt ontvangen en genoten. Maar diep in 't hart weerklinkt de stem, die spreekt van eeuwig frissche kracht, nooit uitgeput, nooit afgetobd, altijd in staat tot werken. Als d' engel zou ik willen zijn, die dag of nacht geen rust begeert, wiens krachten onverslijtbaar zijn, die onverpoosd God huldigt. Vermoeidheid is een vrucht des doods, die thans reeds in mijn leven woont; rust is een eisch van 't sterveling zijn, rust is van dood een beeltnis.

Somber stemt het nachtelijk duister, dat met droeven zwarten sluier 't lachend aangezicht des aardrijks voor het zoekend oog bedekt. Ach, geen blijde bloemen bloeien; ach, geen zoete zangers kweelen; ach, geen frissche blad'ren glanzen, waar de nacht zijn szepter voert. Vroolijke arbeid is onmogelijk; rappe handen slaan geen sikkel, delven uit de kluit geen voedsel, breken 't brood uit de aarde niet. En de pelgrim schuchtert voorwaarts, strompelt over aanstootsteenen; alle paden zijn gesloten, alle wegen

houden op. 't Zoekend oog staart naar het Oosten, wil de duisternis doordringen, wenscht den sluier weg te schuiven. Komt dan nog de morgen niet?

Maar zie, daar bleekt het somber grauw; een flauwe tintling wenkt van ver; ginds naakt de morgen, lang verwacht; hoor, 't haangekraai vermeldt zijn komst. Nog toeft de volle zonneglans, maar 't bleek wordt bleeker, lichter, meer; 't verbreidt zich langs den horizon; de windvlaag scheurt het zwerk vaneen. En gansch de hemel tint en kleurt; verdwenen is het nachtelijk grauw; de dag verscheen en al wat leeft strekt vol verlangen de armen uit. Zie, hoe het Oost zich dieper kleurt; het bleek wordt geel, het geel wordt rood; in rozenverf kleurt zich de lucht, en schemert over boom en struik. Het rood wordt dieper, vuuriger nog; een vuurgloed straalt in 't Oosten door, en zoomt, met gouden bogenrand, de teedre wolkjes ver en wijd. O, staar in 's hemels diepten nu; 't zijn zeeën, effen, vlak en glad; 't zijn kusten, rijzend steil omhoog; 't zijn heuveln, bergen, rotsgevaart; 't zijn wouden, velden, torens spits; 't is gloed van fonkelend diamant, op vurig rood fluweel verspreid. Wat wondre flikkering van licht; wat gloed van goud, wat kracht van vuur! O, staar naar 't Oosten nu en zwijg, aanbid, verrukt van heerlijkheid.

En eensklaps, daar schittert, daar flonkert een vonk, een gloed, die al 't fonkelend licht overheerscht. Daar nadert de zon en haar stralende glans verdooft al de tintling van luchten en wolk. En hoor, daar verheft zich in jubelgeklank het loflied der schepslen op juichenden toon; daar klinken de liedren der zangers van 't woud, en duizendvoud galmt 't overwinningseroep. Nu schittern de bladren in blinkenden dauw; nu heffen de blozende bloemen het hoofd; nu wuiven de takken der zonne hun groet; nu schaaten de vroolijke vog'len hun lied.

O wonder morgenrood, wat zijt gij schoon! Als gij aan d' aard uw blijden glimlach toont, dan wijkt de nacht, en met hem wijkt de smart; dan zucht geen hart van levensmoetheid meer; dan heeft de kracht een zweem van eeuwige kracht, die onvermoeid zal werken, onverpoosd. Dat de arbeid van den dag, als gisten weer teleur zal stellen, daaraan denkt niet een; alleen de hoop spreekt haar vertrouwend woord; de vrees is met de schaduw weggevlucht.

O, morgenrood, gij zijt herinnering mij. Ik doolde rond in sombre duisternis, wyl Goddlijk licht mij op mijn weg ontbrak; ik wist geen weg, ik zag geen uitkomst meer; wat moest, wat kon ik doen ter zaligheid? Daar schoot een wondre lichtglans in mijn ziel, een enkele straal van 't kruis van Golgotha, en in dat licht verscheen het leven mij, het eeuwig leven, mij door God bereid. En toen was alles licht, wáárheen ik zag.

O, morgenrood, gij zijt mij profetie! Nog dekt deez' aarde droeve duisternis; nog trekt in sombre neevlen 't menschedom voort; nog klinkt de klacht van wie ontwaakt reeds is: „O, wachter, zeg, wat is er van den nacht? Wanneer toch breekt de blijde morgen aan?” Maar bleekt reeds niet het grauw aan de Oosterkim? Zijn daar geen teekenen, dat de dag genaakt? Ruischt daar niet reeds een frissche morgenwind, die scheuren doet de wolken van den nacht? Houd moed, mijn ziel, niet ver meer is de dag. Dra klimt de Morgenster aan 's hemels trans. Dra rijst de Zonne der gerechtigheid, en licht zal 't zijn alom als Hij verschijnt. Het zuchten van de schepping neemt een eind; de morgen komt met eeuwig jonge kracht, die nimmer zal bezwijken, nimmermeer. Houd moed, mijn ziel, dra kómt het morgenrood!

A. L.

